

Lovforslaget lægger op til nogle måske små ændringer, men de er alligevel af stor betydning i mange tilfælde. Bestemmelser om at udvide kravet om at høre børnene, også når de er under 12 år, om adoption og navn, er vi godt tilfredse med, vel at mærke når barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Også de øvrige rettelser er vi enige i, og konventionens principper om familie, beskyttelse af individet baserer sig på principper, som Det Konservative Folkeparti helt og fuldt kan tilslutte sig.

Med disse bemærkninger kan vi tilslutte os forslaget, og vi ser frem til behandlingen af de kommende ændringer i adoptionslovgivningen.

Anne Bastrup (SF):

Det var en skuffelse, da vi fik betænkningen fra adoptionsudvalget, en skuffelse, fordi udvalget på ingen måde havde anvendt muligheden for at gøre op med bare nogle af de problemer, der er forbundet med adoption i Danmark. Men også en skuffelse, fordi forslaget fra udvalgets side kun ændrer på minimale områder tvunget på grund af ratifikationen af Haagerkonventionen. Heldigvis har Justitsministeriet dog i det mindste søgt at opfylde konventionens krav om at høre barnet og her sat sig ud over udvalgets konsekvente minimumsløsninger.

SF havde håbet, at justitsministeren havde set mere på den beretning, som Retsudvalget skrev sidste forår, og søgt at tage nogle af problemstillingerne ind i lovændringen nu.

Lad mig pege på reglerne om aldersforskelle mellem adoptant og barn, hvor mange børn et par må adoptere, ansøgenes egen indflydelse på godkendelsesprocessen, bedre forberedelse af adoptivforældre, den manglende ensartethed i samrådenes afgørelser, omkostningerne ved adoption af udenlandske børn.

Sundhedsministeren har forslaget om udvidelse af reglerne for kunstig befrugtning til behandling. I den forbindelse har SF peget på det håbløse i, at man tilsyneladende vil stå på hovedet for at sikre et par muligheden for at føde deres eget barn, hvorimod en simpel vejledning i at adoptere et udenlandsk barn ikke er en del af myndighedernes almindelige forpligtelse, før man skrider til behandling på grund af barnløshed.

Vi hører med jævne mellemrum om, hvor svært det er at adoptere. Helt almindelige mennesker gennemgår ubehagelige undersøgelser hos de danske adoptionsmyndigheder og nærer

en skræk for at brokke sig, fordi de frygter, det skal gå ud over deres godkendelse. Vi ved, at de danske adoptionsformidlingscentre ikke havde svært ved at lade prisen for adoption stige præcis svarende til det beløb, som Folketinget bevilgede ved udenlandsk adoption.

SF så gerne, at ministeren havde benyttet sig af ratifikationsprocessen af denne her konvention til at få sat et ordentligt tilsyn i gang med adoptionsformidlingsorganisationerne. Det fremgår jo oven i købet af Haagerkonventionen, at ingen må drage økonomisk vinding af formidling af adoption.

Og så er, som fru Dorte Bennedsen jo også var inde på, dansk adoptionspraksis besjælet af en besynderlig regel, som jeg ikke fatter. Jeg tænker på 3-måneders-fristen. Når forældre kommer hjem med deres barn, skal de have barnet i 3 måneder, før endelig adoptionsbevilling kan udstedes. Hvorfor denne besynderlige regel? Hvad er retstilstanden for det barn, som jo i virkeligheden kan risikere at miste én af sine forældre i den periode på grund af dødsfald? Kan den tilbageblevne forælder så ikke adoptere? Og hvad sker der i givet fald med barnet? Så vidt jeg ved, har der ud af de 1.400 adoptanter været 2 situationer, hvor man ikke har godkendt. Er det nødvendigt med denne her regel?

Hvorfor har ministeren ikke benyttet sig af lejligheden til at få etableret en rådgivning for ansøjerne? Den rådgivning, som man kan få af de godkendende myndigheder, er jo ikke meget værd. Ingen, der ønsker godkendelse, tør jo spørge om ting over for undersøgeren af frygt for, at undersøgeren i så fald kommer i tvivl om, hvorvidt det er et ærligt ønske om at få det her barn, eller om, hvorvidt ansøgerne kan tage vare på et barn.

Jeg kunne godt tale videre i lang tid, men vil afslutte med, at SF vil bruge tiden i udvalget til at få elementære ting ind i lovforslaget, så vi ikke skal vente på et eller andet nyt udvalgsarbejde, som ikke rører ved de grundlæggende problemer i dansk adoptionspraksis.

Og jeg vil henvise til, hvad fru Birthe Rønn Hornbech sagde under sidste sag på dagsordenen: Magten tilbage til Folketinget. Vi skal ikke have kulegravet adoptionsområdet. De fleste problemer er kendt, og vi skal ikke lade det her udvalgsarbejde fortsætte i årevis. Det tog udvalget 1 år at få lavet det her lovforslag, og det burde ikke være så besværligt.